

Следъ два дни, когато отъ правителствения домъ остана само купъ обгорѣли камъни и тухли, първата грижа на пловдивчани бѣше да потърсятъ останките на доблестнитѣ войници. И ги намѣриха, обърнати на купчина овжглени кости. По-встрани, малко по-запазенъ, бѣше Гюро Михайловъ, Скелетътъ му се подпираше до неразрушената частъ на стената, покрай която се бѣше свлѣкълъ при рухването на потопа. Въ ржцетъ му още стоеше пушката. Сякашъ и следъ смъртта си пазѣше държавния имотъ.

На шестия месецъ отъ тая героична саможертва признателното отечество издигна паметникъ съ следния надписъ:

„Въ паметъ на изгорѣлитѣ войници: Гюро Михайловъ, Никола Костадиновъ, Илия Кръстевъ, Костадинъ Аргировъ и Митю Петковъ, които станаха жертва на войнишкия дългъ въ пожара на 25 декемврий 1880 г.“

Но най-величественъ паметникъ имъ издигнаха въ сърдцата си всички българи, които помнятъ и ще предаватъ отъ поколѣние на поколѣние тѣхната вѣрна служба предъ олтара на родината.

